

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Tidligere på dagen faldt ordet manipulation fra den højre side af salen. Jeg tror, det var hr. Tom Behnke selv, der brugte det, men tag mig det ikke ilde op, hvis det var hr. Thulesen Dahl, for de optræder jo her i dag som siamesiske tvillinger, og det skal de selvfølgelig have lov til.

Men når vi taler om manipulation, vil jeg nok sige: 50.000 udgange, det er vel manipulation, så det basker. Det drejer sig ikke om 50.000 mennesker, der skal undersøges. Jeg kender ikke tallet, men det er jo en bagatel af de 50.000 personer, det drejer sig om. Det er antal udgange, og ethvert besøg hos en læge uden for fængslet er en registreret udgang, så jeg vil lade mig at stemple tallet 50.000 ikke bare som manipulation, men som vrøvl og sludder og vildledning af værste skuffe.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har jeg registreret, at hr. Arne Melchior vist ikke har været til stede under hele debatten, jeg tør ikke sige det, men sagen er, at det er ministeren, der i sin afvisningsredegørelse for dette forslag har nævnt de pågældende tal, der henvises til. Derfor tog jeg dem selvfølgelig også med ind i min redegørelse og besvarelse af justitsministerens tale, for jeg mente nemlig, at hvis man skulle bruge de tal til noget – og her kan det være, jeg er enig med hr. Melchior – skulle man dykke længere ned i dem og finde ud af, hvor mange personer det drejer sig om, og hvordan det forholder sig.

Jeg er fuldstændig enig i, at der ikke er tale om 54.000 eller 51.000 personer, eller hvor meget det er. Der er tale om et antal udgange, og skal man bruge de tal til noget, skal vi selvfølgelig dykke et spadestik længere ned. Det var det, som jeg i min svartale opfordrede justitsministeren til at gøre, og det regner jeg selvfølgelig med at vi får lejlighed til under det udvalgsarbejde, som nu påbegyndes ved behandlingen af dette forslag.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Bare for en ordens skyld: Det var altså hr. Behnke, der for et øjeblik siden brugte det tal og benyttede det i en replik til ministeren, som om der var 50.000 tilfælde, der skulle undersøges. Sådan sagde hr. Behnke det, og så hjælper det ikke med hr. Thulesen Dahls hundekunster,

som ikke har noget at gøre med den ordveksling, der har været mellem hr. Behnke og mig.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 58: Forslag til lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks omdannelse til et multietnisk samfund.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(FremSAT 6/11 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

I november måned behandlede vi her i Folketinget Fremskridtspartiets tilbagevendende lovforslag om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik. I dag skal vi behandle et forslag fra Dansk Folkeparti om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks omdannelse til et multietnisk samfund.

Dette kan man også betragte som en tilbagevendende begivenhed. Så sent som i april måned sidste år havde samme parti indkaldt min forgænger til en forespørgselsdebat om, hvilke oplysninger regeringen kunne give om Danmarks omdannelse til et multietnisk samfund. Regeringen tager naturligvis gerne en diskussion om såvel multietnisk samfund som folkeafstemningers egnethed på udlændingområdet en gang til.

I forbindelse med behandlingen af Fremskridtspartiets lovforslag redegjorde jeg for, hvorfor regeringen finder, at en vejledende fol-

keafstemning om Danmarks udlændingepolitik er en dårlig idé. Mange af de samme argumenter gør sig tillige gældende måske endda i forstærket grad i forhold til dette lovforslag. En folkeafstemning, som det foreslås, vil aldrig nogen sinde kunne afspejle den kompleksitet, der kendetegner udlændingeområdet. Når man skal føre en seriøs udlændingepolitik, kan man ikke bare bede vælgerne om at stemme ja eller nej til, om Danmark skal omdannes til et multietnisk samfund. Det ville være vildledning, og svaret ville i øvrigt være uanvendeligt for udformningen af den fremtidige udlændingepolitik.

Det er med andre ord regeringens opfattelse, at retningslinjerne for Danmarks udlændingepolitik ikke kan fastlægges med et ja eller nej til et spørgsmål, der tydeligvis bygger på forslagsstillernes meget stereotype og ret så entydige billeder af indvandrere og flygtninge, billeder, som altid har en negativ og konfliktorienteret sammenhæng. Det er simpelt hen ikke seriøst.

Regeringen har, som man ved, den 17. december 1997 fremsat sine forslag til en ny lovgivning på udlændingeområderne, og man er vist også orienteret om, at de behandles her i Folketinget torsdag den 22. januar 1998. Det er regeringens opfattelse, at disse forslag er det bedst tænkelige udgangspunkt for en god, åben og også gerne fordomsfri debat på udlændingeområdet. Derimod synes jeg, at det foreliggende forslag er det dårligst tænkelige oplæg til en debat på udlændingeområdet, og regeringen kan naturligvis ikke støtte forslaget.

Holger Graversen (S):

Jeg skal ikke her gå nærmere ind i dette lovforslags indhold. Socialdemokratiets holdninger til problemet er efterhånden præciseret utallige gange, idet der jo også her er tale om genbrug fra det såkaldte Dansk Folkepartis side. Spørgsmålet egner sig simpelt hen ikke til en folkeafstemning, og man ved jo godt, at der ikke er en chance for at få det gennemført her i Folketinget. Hvorfor stiller man det så? For at spille vores tid? Eller er der tale om ren populisme, stemmefiskeri, forsøg på stemmefiskeri?

Forslaget lugter for mig langt væk af bagstræb og nationalisme. I øvrigt er det absurd at diskutere, om Danmark skal være et multietnisk samfund eller ej, for hvad er det for noget? Hvor mange etniske minoriteter skal der være repræsenteret i landet og med hvor mange per-

soner, før man kan kalde det et multietnisk samfund? Hvor går grænsen?

Dagbladet Aktuelt har netop haft en kronikkonkurrence for unge, »Danmark i farver«, om emnet flygtninge/indvandrere. Jeg vil derfor gerne forny debatten her med et par citater, der er langt mere progressive og positive end alle de gentagne udgydelser fra de to fremskridtspartiers side. Jeg citerer først fra vinderkronikken skrevet af den 18-årige Katrine Høst Kjærgaard fra Vejle.

»Når verden bliver mindre, må tolerancen nødvendigvis vokse sig større, for vi kan ikke længere undgå at få andre kulturer ind på livet. Og skal den gamle danske kultur absolut ses som en truet dyreart, kommer truslen nærmere indefra end udefra.

Jeg for min del er stolt af at bo i et land, der har overskud til at hjælpe andre og gør det. Jeg er stolt af, at vi har en vis Maria Hørby til at fortælle os om det regnfulde danske vejr, og jeg vil langt hellere høre på naboens fremmedartede musik end fornemme ekkoet af fortidens støvletramp. Det er danske værdier, der ikke må gå tabt, når verden bliver mindre.«

Og et lille citat mere af den 18-årige Camilla Delbing fra Odense, som vandt andenpræmien:

»Indvandrere er her, og de er kommet for at blive, hvad enten vi bryder os om det eller ej. Kunne det så ikke være en idé at få det bedst mulige ud af det?

Kultursammenstød i ny og næ kan næppe undgås, men det behøver det såmænd heller ikke. Det er ikke nødvendigvis den bedste løsning at satse på at gøre indvandrere til bundsolide danskere i første omgang – det er vist alligevel at spænde buen for meget, og integrationen skal nok komme med tiden. Indvandrere skal da ikke kappe deres rødder og sælge deres sjæl til Djævelen, men derimod prøve at kombinere deres oprindelige kulturer med den danske.

Så kunne det jo være, at den danske kultur i samme omfang blev rigere, og at Danmark blev et mere spændende land at leve i.«

Det er godt sagt af 18-årige unge mennesker, og det er sådanne unge, tolerante og fordomsfrie kræfter, vi har brug for at bygge på – i modsætning til forslagsstillerne.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Som det allerede er sagt, har vi diskuteret spørgsmålet om vejledende folkeafstemning i

udlændings spørgsmål mange gange tidligere, og vores holdning er ikke ændret.

Vores folkestyre bygger på det repræsentative demokrati. Det kan være udmærket en gang imellem, hvis vi ikke synes, vi selv tør tage ansvaret, at tage en vejledende folkeafstemning, men hvad vil en vejledende folkeafstemning hjælpe her? Her skal man altså sige ja eller nej til et multietnisk samfund og hvad så? Hvilke konsekvenser skulle det så få for Folketinget? Vi er fortsat imod. Vi mener ikke, at spørgsmålet egner sig.

Så kunne jeg også godt tænke mig at rejse spørgsmålet om, hvad der egentlig menes med et multietnisk samfund. Vi kan jo ikke se bort fra dels på grund af alle de udlændinge, vi har fået til Danmark, dels også fra tidligere, at der altid er kommet udlændinge til Danmark, og derfor vil der altid være en masse mennesker i Danmark, som stammer et andet sted fra. Det kan vi ikke komme uden om. Det er en kendsgerning. Altså: Er dette udtryk for, at de ligefrem skal renses ud, eller er vi enige om, at det måske er et multikulturelt samfund, vi taler om?

Dér vil jeg godt sige, at Venstre ikke er tilhænger af et multikulturelt samfund, hvor man ligestiller alle kulturer på en sådan måde, at alle skulle have samme vægt med hensyn til dansk lovgivning og danske værdier. Det mener vi ikke. Danmark har en lang historie med nogle fælles værdier, en fælles tro og et fælles hjertesprog, og det må selvfølgelig stadig væk være det, som vi lægger vægt på i vort normsæt og i vor lovgivning. Deri hører jo så også, hvis man kender sin historie, at vi altid har modtaget kulturelle påvirkninger udefra. Vor kultur er et stort tyveri fra andre kulturer. Det synes jeg er vigtigt at man også husker.

Det er klart, at vi i Venstre fortsat ønsker at dæmme op for tilstrømningen af udlændinge, og det skal vi diskutere i næste uge, hvor vi får fremlagt en politik.

Det er da muligt, at forslagsstillerne har ret i, at Folketingets politik ligger meget langt fra befolkningens, men dertil er kun at svare, at det så må give sig til kende ved næste folketingsvalg. Det er nu sådan, at vi har demokrati i Danmark.

Det er fuldkommen rigtigt, som der står i bemærkningerne til forslaget, at man kan komme med folkeoplysning, og at partierne skal fremlægge deres politik. Ja, selvfølgelig, det er

det, vi er valgt til. Det har bare ikke noget med en vejledende folkeafstemning at gøre.

Så alene ud fra den opfattelse, vi har af det repræsentative demokrati, og fordi vi altså ikke mener, at en folkeafstemning ville føre til noget, må vi, som vi plejer, afvise dette forslag.

Christian O. Aagaard (KF):

Jeg må også sige, at jeg i bemærkningerne til dette lovforslag i høj grad savnede nogle bemærkninger om Dansk Folkepartis definition af et multietnisk samfund.

Jeg har kigget på forespørgselsdebatten om Danmarks udvikling til et multietnisk samfund, som vi havde i foråret 1997, og som der allerede er refereret til, hvor vores ordfører, hr. Helge Adam Møller, redegjorde for Det Konservative Folkepartis synspunkt og her slog fast, at vi ikke ønsker, at Danmark skal udvikle sig til et multietnisk samfund, hvad det så end måtte være.

Hr. Helge Adam Møller fremkom i den forbindelse med en række konkrete konservative holdninger til, hvad vi selv som danskere kan gøre for at hindre en sådan udvikling. Hertil hører, at vi skal tage ordentligt imod rigtige og reelle flygtninge, som kommer til Danmark. Og det er jeg overbevist om at det store flertal af den danske befolkning er parat til. Men der siges samtidig, at der skal stilles krav til de mennesker, der får fast ophold i Danmark enten som flygtninge eller ved familiesammenføring. Det er helt kontante krav om, at de lærer vort sprog, tilpasser sig vort arbejdsmarked og sætter sig ind i vores kulturelle og demokratiske traditioner.

Der siges også, at vi bestemt ikke skal bruge penge på de mennesker, som udelukkende kommer til Danmark for at opnå bedre sociale forhold, for at begå kriminalitet, eller som bestemt ikke befinder sig i nogen akut fare. De penge, der anvendes her, kan hjælpe langt flere dér, hvor flygtningeproblemerne opstår. Der skal altså ikke herske tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti fortsat ønsker opstramninger, og her har vi i Folketinget en opgave, der skal løses i de kommende uger.

Vi skal som danskere vedkende os og værne om den historie, kultur, religion, sprog og de traditioner, som generationer af danskere før os har været med til at skabe, forme og viderebringe, men det betyder ikke, at vi skal være os selv nok. Vi skal stadig væk og helt sikkert i stigende omfang søge inspiration og fornyelse,

ved at danskere i alle aldre i perioder søger til andre lande for at arbejde eller uddanne sig, og vi skal glæde os over de udlændinge, der føler sig tiltrukket af vort land for i en kortere eller længere tid at holde ferie, arbejde, forske eller på anden vis give os inspiration og fornyelse.

Med disse kortfattede betragtninger, sammenholdt med at vi i Det Konservative Folkeparti ikke finder spørgsmålet egnet til en folkeafstemning, skal jeg afvise forslaget.

Aage Frandsen (SF):

SF er tilhænger af, at man hyppigere bruger folkeafstemninger, dvs. benytter sig af et direkte demokrati som supplement til det repræsentative demokrati, det indirekte demokrati. Det fremgår af forslag, som vi har fremsat i Folketinget – også i denne samling – om lokale folkeafstemninger, hvor vi især peger på, at netop på kommunalt og amtskommunalt plan kunne folkeafstemninger anvendes hyppigere. Vi har også i et andet forslag om nedsættelse af en grundlovskommission, som vi tidligere har fremsat, givet udtryk for, at folkeafstemninger kunne overvejes også på nationalt plan.

Men det er efter vores opfattelse helt afgørende, at man tager stilling til nogle principielle spørgsmål, inden man kaster sig ud i flere folkeafstemninger. Det fremgik også af de forslag, som vi fremsatte, at vi mener, der er nogle helt principielle spørgsmål, der skal afklares, inden man tager stilling til det.

For det første er det sådan, at spørgsmål for at kunne bringes til folkeafstemning skal være af en bestemt type eller for at sige det modsat: Der er ting, som man ikke kan sende til folkeafstemning. Sådan har vi det allerede i dag, når det drejer sig om den bestemmelse, at en mindretal i Folketinget kan sende ting til folkeafstemning. Her er der spørgsmål, som man ikke kan sende til folkeafstemning. Det drejer sig i det her tilfælde, vil jeg understrege, f.eks. om spørgsmålet om menneskerettighederne; det drejer sig også om spørgsmål, som går ind på forholdet til internationale konventioner, som Danmark kan tilslutte sig.

For det andet er det efter vores opfattelse vigtigt, at folkeafstemninger er ægte folkeafstemninger; det vil sige, at det er afstemninger afholdt på baggrund af folkets initiativ. Det er ikke meningen med folkeafstemninger, at en parlamentarisk forsamling via et flertal, må det jo så være, ønsker at sende spørgsmål til folkeafstemning, enten fordi man regner med, at

temaet er ganske populært – det har man set i andre lande – eller også fordi man simpelt hen er bange for at forholde sig politisk til det, som man ellers politisk er valgt til. Derfor er det efter vores opfattelse afgørende, at det er på folkets initiativ.

For det tredje skal folkeafstemningen være bindende netop ud fra den betragtning, at det er folket, der skal tage initiativet, og så er det også folkets eget ansvar. Så kan folket ikke overtrumfes af en parlamentarisk forsamling, der mener noget andet. Det er folkets ansvar, hvis folket vil have indflydelse.

For det fjerde er det, som også andre ordførere har været inde på, helt afgørende, at går man endelig ind i en diskussion om, hvad der skal sendes til folkeafstemning, så skal temaet være entydigt; det skal være klart, hvad det er, man stemmer om. Det burde være en selvfølge, men det er åbenbart nødvendigt at understrege i forhold til det forslag, der ligger her.

Entydige spørgsmål på lokalt plan kunne være spørgsmål om nedlæggelse af en skole, oprettelse og anlæg af et kunstmuseum og sådan nogle ting. Det er entydige spørgsmål. Et andet entydigt spørgsmål kunne også være, om man skal have en Øresundsbro, for uanset om vi synes, at det er godt eller dårligt at sende det til folkeafstemning, så er det et entydigt spørgsmål. Dermed er ikke sagt, at det er let at tage stilling til spørgsmålet.

Men med det her forslag er det ikke entydigt, hvad det er, man stemmer om. Det er efter vores opfattelse helt uklart, hvad et multietnisk samfund er for noget. Det kan betyde det, som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på: at man simpelt hen ikke vil have etniske grupper, som ikke er danske, i Danmark, altså svenskere, tyskere, pakistanere osv. Det kan også betyde noget andet måske. Men ordet etnisk betyder det, som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på i sin skelnen i forhold til det multikulturelle.

Er f.eks. Danmark i dag et multietnisk samfund? Er Schweiz et multietnisk samfund? Er USA et multietnisk samfund? Hvor mange skal der til, for at man er multietnisk? Er det en procent, som man kan måle – f.eks. 10 pct.? Og hvem er det, der tilhører en etnisk gruppe, og som derfor tæller i den ene retning, og hvem tilhører en anden etnisk gruppe – flertallet? Det er ud fra det, der ligger af – skal vi sige – viden i det danske samfund og ud fra den almindelige opfattelse i det danske samfund

fuldstændig umuligt at svare på, hvad det betyder.

Derfor er det alene af den grund helt håbløst at foreslå, at man skal have en folkeafstemning om, hvorvidt Danmark skal være et multietnisk samfund. Man ved ikke, hvad man stemmer om. Betyder det, at vi allerede er det, og derfor er der nogen, der skal jages ud, for ellers er vi jo ikke et etnisk rent samfund? Eller er det 10 pct. mere, så kan vi tage nogle ind, når der ryger nogle ud på et tidspunkt? Skal de registreres osv. osv.? Derfor må man alene af den grund selvfølgelig afvise det.

Det vil altså sige, at i forhold til de fire kriterier, som jeg her har stillet op, så opfylder dette forslag ikke et eneste af dem, og derfor er der ikke noget problem i for vores vedkommende alene af principielle grunde at afvise forslaget.

Så vil jeg selvfølgelig heller ikke undlade at nævne, at vi betragter forslaget som udtryk for det, som vi også har set i en række andre forslag, som spiller på intolerance, modvilje mod fremmede og den slags ting. Det er selvfølgelig det, der ligger som undertone i det. Men jeg har først og fremmest forholdt mig principielt til forslaget.

Ud over at SF ikke kan støtte forslaget, skal jeg på Enhedslistens vegne, som ikke kan være til stede i salen på indeværende tidspunkt, sige, at de heller ikke støtter forslaget.

Henrik Svane (RV):

Indledningsvis vil jeg da godt lige minde om dengang, jeg var barn. I min mors køkken fik vi om sommeren altid grøn salat med eddikedressing. Da mor om ikke stillede træskoene, men i hvert fald potterne og panderne og ikke kunne det længere, så havde hendes køkken, og hun var og er en god jyllænder, udviklet sig til et eksotisk køkken. Hvis jeg, da jeg var barn, havde sagt til min mor, at hun om føje år skulle bruge forskellige olier i stedet for margarine eller palmin eller hun skulle bruge hvidløg eller eksotiske krydderier, ville hun have sagt, jeg var en gal mand.

Det skete, og hvorfor gjorde det det? Det gjorde det, fordi vi til stadighed lader os påvirke af ting, der kommer til os udefra, eller af ting, som vi oplever, når vi går ud i verden og ser os grundigt om.

Når vi i dag skal tage stilling til, om vi skal sige ja eller nej til forslaget om at afholde en folkeafstemning om Danmarks udvikling mod et multietnisk samfund, vil jeg gerne fra starten

sige, at det tema set med radikale øjne ikke er egnet til en folkeafstemning.

Der har allerede været folk, som har været i gang med at prøve at definere, hvad et multietnisk eller multikulturelt samfund er. Det tror jeg egentlig heller ikke vi kan blive helt enige om, for jeg tror, at det er svært at definere præcis. Jeg vil komme med et citat:

»Det afgørende for at kunne definere et samfund som flerkulturelt er, at der finder flerkulturel tænkning, beslutning og organisation og handling sted i hele samfundet. Det gælder det individuelle, det institutionelle og det politiske niveau. Det gælder, når man ansætter medarbejdere, planlægger aktiviteter eller opbygger institutioner, og det gælder, når man vælger målgruppe og scene. Det gælder også selve processen og vejen frem til beslutningerne, samt når handlingerne skal gennemføres«.

Sådan definerer bogen »Det flerkulturelle samfund«, som blandt andet har Ole Hammer som forfatter, kriterierne for, at et samfund kan kalde sig flerkulturelt. Man kan tale om flerkulturel forståelse, som betyder, at forskellige samværd- og udtryksformer samt værdier og normer indgår i et samspil, og at det etniske element indgår som et af elementerne i den måde, der tænkes, beslutes, organiseres og handles på.

Derfor forlod min mor eddikedressing og blev mere eksotisk i sit køkken.

Jeg vil godt bare knytte et par enkelte ord til bemærkningerne til lovforslaget, hvor der skrives, at Danmark i århundreder har haft en relativt homogen befolkning med en helt ubetydelig indvandring til landet. Men alt er jo relativt. Jeg tror nok, at det ubetydelige her går på antallet, men man kan da ikke sige, at den indvandring, der er foregået, ikke har haft betydning. Må jeg minde om huguenotterne og jøderne, roepolakkerne, kartoffeltyskerne osv. De har haft enorm indflydelse på dette samfunds udvikling, og som generationerne gik, følte de sig mere og mere danske. De var sammen med os, der kom først, med til at gøre dette samfund dansk, og sådan tror jeg det fortsat vil være.

Vi deler heller ikke forslagens ord om, som det står i bemærkningerne, at hvis vi skulle holde en folkeafstemning, skulle vi have en fordomsfri debat. Jo, gerne det, men en fordomsfri debat baserer sig jo på, at de ting, som fremføres, er faktuelle. Og dér vil jeg gerne lige minde om, at den forrige indenrigsminister for få

måneder siden forsøgte at kalde alle ordførere sammen om indfødsretsspørgsmål og udlændingepolitikken og spurgte: Skulle vi ikke prøve at mødes nu og se på, hvad der er faktisk, og hvad det ikke er faktisk? Og så snart vi var enige om det og havde fået tallene på bordet, så gik Dansk Folkeparti øjeblikkelig ud og undsagde det i pressen. Så man kan ikke føre en fordomsfri debat, hvis vi ikke er enige om udgangspunktet.

Det Radikale Venstre støtter altså ikke forslaget.

Tom Behnke (FP):

På samme måde som der i Det Radikale Venstres principprogram står, at man er tilhænger af folkeafstemninger, så har vi det sådan i Fremskridtspartiet, at vi også er tilhænger af folkeafstemninger. Vi er helt med på, at man kan diskutere temaerne og der kan være forskel på, hvad man kan sende til folkeafstemning, og hvad man ikke kan sende til folkeafstemning. Vi har i Fremskridtspartiet ingen problemer med at sende det her spørgsmål til en folkeafstemning.

Lad mig så også sige, for hr. Aage Frandsen var jo også lidt inde på spørgsmålet om, hvad man overhovedet kan sende til folkeafstemning, at det skal være meget præcist afgrænsede og veldefinerede spørgsmål, der kan svares ja eller nej til. Her nævnte hr. Aage Frandsen bl.a. spørgsmålet, om man skulle lave et nyt kulturhus i en kommune, men det er jo ikke særlig veldefineret: Hvor skal det ligge henne, hvor stort skal det være, hvad skal det koste, hvad farve skal det have, hvem skal finansiere det, og hvordan skal det finansieres? Og sådan kunne man blive ved med at stille spørgsmål til sådant et projekt. Selv om det altså synes som værende et veldefineret område, så er det alligevel ikke veldefineret. Så hr. Aage Frandsens argumentation holder ikke på det punkt. Jeg forstår godt, hvor hr. Aage Frandsen ville hen, men sammenligningen var dårlig.

Spørgsmålet, når man skal til at diskutere det her, er jo, om det i virkeligheden ikke allerede er for sent at sende det til folkeafstemning. Hvis det er for sent, hvad ville der så ske ved en folkeafstemning, hvis der var et flertal i befolkningen – hvilket jeg er overbevist om – der sagde nej til et multietnisk samfund? Skulle man så til at spole tiden baglæns?

Spørgsmålet er, om vi ikke allerede i dag har et multietnisk samfund. Ikke bare i forhold til

dem, der kom for 100 år eller 150 år siden, men også i forhold til dem, der er kommet inden for de sidste 20-30 år. Når man kan opleve områder i Danmark, hvor politiet er nødt til at patruljere med to patruljevogne, fire betjente og have rygdækning hele tiden, for ellers bliver patruljevognene smadret og ødelagt af anden-generationsindvandrere, og når vi ikke bare har en opgang i et boligkompleks, men hele bydele – større bydele – som er præget af udlændinge, er vi så ikke ved at være nået dertil, hvor vi har et multietnisk samfund? Det tror jeg, og derfor kunne det være interessant, hvad udfaldet ville blive af sådan en folkeafstemning.

Ikke desto mindre er vi indstillet på og ønsker at høre befolkningen, for det, der jo er sagen, når vi taler om udlændingepolitikken, er, at det for Fremskridtspartiet udelukkende er et spørgsmål om den økonomiske belastning set i forhold til, om vi har råd til det. Der er det vores opfattelse, at det har vi ikke. Vi har ikke råd til den økonomiske belastning, som det er. Den størrelsesorden, vi taler om, har vi ikke råd til. Det kan man se bare ved at gå ud i det samfund, vi lever i, og dér se, hvordan mange mennesker lider nød i forhold til en række serviceydelser. Så ved man, at vi ikke har råd til det.

Et andet element, som jo også er væsentligt at tage med, når man skal diskutere de her ting, er den belastning, som den medførte kriminalitet udgør. Og det taget i betragtning er der for os ingen tvivl om, at vi har et problem i Danmark.

Det kan være, at det allerede er for sent at tage den her folkeafstemning. Det skal jeg ikke kunne sige. Vi er indstillet på at tage den, og så må vi se, hvad resultatet bliver.

For Fremskridtspartiet er det vigtigt, at vi, efter at vi har haft en sådan afstemning, hvor den danske befolkning siger nej til et multietnisk samfund, præciserer, at det, vi så regner med at ville gøre i den sammenhæng, er at begrænse tilgangen af nye fremmede til landet. Vi vil sikre, at de, der er her, og som ikke længere har behov for at være her, kommer hjem igen, og at vi i stedet for koncentrerer os om at hjælpe nogle andre, som nu har behov for at få hjælp. At der bliver lavet nogle klare spilleregler for deres ophold her i landet, dvs. hvilke rettigheder og pligter de har.

Det er også afgørende for os – set i forhold til dem, der så skal blive her resten af deres liv samt de kommende generationer – at vi stiller nogle krav om, at de tilegner sig nogle dansk-kundskaber. Det er vigtigt for os at præcisere, at

vi giver mulighed for, men så også forventer, at de påtager sig et arbejde.

Det er nødvendigt, at vi stiller de her krav, og det er nødvendigt, at vi diskuterer de her ting, hvis vi fortsat skal kunne leve i harmoni med hinanden og forhåbentlig få et bedre samfund end det, vi har i dag. Hvis man kigger ud i den virkelige verden, hvis man tør tage skridtet uden for Christiansborg og kommer rundt i Danmark og ser, hvad der foregår, så må man nok sige, at det er noget skræmmende, som Danmark ser ud i dag. Det er jeg ked af, men jeg vil godt være med til at rette op på det.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er til hr. Tom Behnkes bemærkning om, at også mine eksempler var udtryk for, at folkeafstemninger på lokalt plan er svære af lave og definere. Ja, det er det, men jeg har nu meget let ved det i det pågældende tilfælde. Hvis en kommunalbestyrelse beslutter, at man gerne vil have et kunstmuseum og vedtager det både med kroner og ører, og hvor det skal ligge hene, er det da ret let at sende det til folkeafstemning, for dér ved man, hvad man skal stemme om. Hvis man gør det, som man også kan gøre det i Californien, hvor det også er folket, der simpelt hen kan ønske ting på dagsordenen, så kan man også det her, altså kræve, at det er defineret klart og tydeligt. Men det, at man kan det, betyder ikke, at det altid er enkelt, men man kan altså godt definere det – i modsætning til det her forslag.

Så vil jeg til hr. Tom Behnkes bemærkninger i øvrigt sige, at når hr. Tom Behnke tager udgangspunkt i, at Danmark måske allerede er et multietnisk samfund, hvis det er tilfældet efter nogens opfattelse og den danske befolkning fik det her til afstemning og sagde ja til, at det er det i den forstand, at man ikke vil have et multietnisk samfund længere, så må det betyde, at de mennesker bør have et retskrav på, at der er nogen, der skal sendes ud af landet. Er det så sådan, at de, der har aner langt tilbage, og de, der hele tiden har været i Danmark, har førstret til at blive her, mens de, der ikke har været her i så lang tid, ikke har ret, eller hvad? Det er ikke så enkelt med det dér forslag – selv ikke ud fra hr. Tom Behnkes synsvinkel.

Arne Melchior (CD):

Som det vil være vidt bekendt, er CD principielt ikke nogen tilhænger af folkeafstemninger. Det

er snart 25 år siden, hr. Erhard Jacobsen sagde, at den slags oftere tager karakter af en stemning end af en afstemning. Det er altså ikke kun i dette tilfælde, vi er imod. Vi har heldigvis ikke ret mange af dem, og jeg tør godt spå, at i de kommende årtier får vi heller ikke ret mange af dem. Det er der mange grunde til. Det har jeg ikke tid til at diskutere her.

Jeg vil hellere ind på at støtte den antagelse – for mig er det en kendsgerning – at Danmark selvfølgelig er et multietnisk samfund. Alene ordet – det sammensatte ord multi-etnisk – viser jo, at det er et multietnisk samfund, vi lever i. Bare man siger amen i kirken, så taler man hebræisk. Det gør man for øvrigt også, når man siger Melchior, og dog havde vi altså en stolt sanger, der hed Lauritz Melchior, og vi har haft mange – og har heldigvis stadig væk en del – af slagsen.

Da jeg var dreng, var der en baron, Sshaffalitzky de Muckadell. Han havde en høj stilling ved kongens hof og i det danske militær. Jeg havde i mange år en huslæge, der hed Dornonville De la Cour ude i Charlottenlund. Og da jeg var soldat, hed min bataljonschef von Freisleben, og han blev senere chef for den kongelige livgarde. Gud ved, hvor lange danske rødder, der lå bag dér? Det er da også stjertende ligegyldigt!

Men hvad med Bibelen? Er det ikke en afgørende væsentlig del af danskhed? Der er ikke sat et komma i Bibelen af nogen dansker eller i Danmark. Det stammer dærnede fra »Perkerland« og omegn, dér i det østlige Middelhav. Vi benytter os af latinske bogstaver, af arabiske eller af romerske tal. Vort sprog er fyldt med latinske, græske, hebræiske, tyske og nu i nyere tid i høj grad engelske og amerikanske gloser. Jeg kunne blive ved til juleaften – og det er der jo længe til i øjeblikket – med at remse op, hvad der ikke er født her i landet, for ud over folkehøjskolen, andelsbevægelsen, smørrebrødet og til dels ombudsmandsinstitutionen har vi jo egentlig slet ikke opfundet noget selv.

Vores kunst er, at vi importerer det, og så omdanner vi det, mildner det, sætter lidt dansk smil til, og så eksporterer vi det som »made in Denmark«. Gå ind i Tivoli – alene navnet er italiensk, og resten derinde er også italiensk, fransk, kinesisk, indisk og alt muligt andet. Selv fodboldspillet er minsandten ikke opfundet af nogen dansker.

Så kunne vi blive ved med camping, turismen og højhusene, fagbevægelsen osv. Så kom

ikke her med det dér. Jeg skal også minde om en prinsesse, der hed Alexandrine, og vores kommende konge er 50 pct. fransk, og så har vi en Danmarks- og verdensmester, der hedder Kipketer osv., osv.

Næh, jeg skal til sidst sige noget om menneskesyn. Der var både i formiddags under debatten om indfødsret og nu her i eftermiddag mellem dette hus' højrefløj og ikke mindst fru Else Marie Mortensen fra Socialdemokratiet tale om menneskesyn. Og nogle af d'herrer – de siamesiske tvillinger på højrefløjen – benægter, at der er forskel på deres menneskesyn og så f.eks. fru Else Marie Mortensens. Jeg holder meget med hende.

Når man læser i det her forslag, at »hertil ankomne flygtninge skal sendes hjem, når der er fred i deres område«, hvad forstås man så ved fred? Hvor længe har de været her på det tidspunkt? Hvor mange børn har de, som er født i Danmark på det tidspunkt osv. osv.? Jeg må gentage mig selv fra tidligere: Det drejer sig om mennesker af kød og blod, skabt med samme ret og på samme måde, som både hr. Thulesen Dahl og hr. Behnke og undertegnede. Det er ikke tømmer. Det er ikke gods. Det er ikke konserverdåser, som man sådan kan sende. Det er mennesker med samme rettigheder, som vi andre har. Dem omtaler man ikke på den måde: at når det passer os, når vi finder ud af, at nu er der fred nok, så giver vi dem en envejsbillet ud. På nogle godsvogne måske (Afbrydelse) – eller faldskærme. Ja, ja, det kommer fra jeres ager!

Når valget står mellem egenkærligheden og næstekærligheden, så vil vi vide at vælge den sidste.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil prøve at forholde mig til forslaget, selv om det selvfølgelig er fristende at gå ind i en debat med hr. Arne Melchior. Man kan selvfølgelig nøjes med at nævne, at hvis man synes, at det multietnisk samfund er sådan en velsignelse, som hr. Arne Melchior giver udtryk for, så kan jeg egentlig ikke forstå, hvorfor man ikke arbejder for det over hele verden. Der er jo steder i verden, på jordkloden, hvor jeg ikke tror, hr. Arne Melchior vil kæmpe for det multietnisk samfund, men det kan vi jo komme tilbage til ved en anden lejlighed.

Jeg synes, det er mere interessant at diskutere det forslag, der er fremsat, nemlig forslaget om at afholde en folkeafstemning om det multietni-

ske samfund den 28. maj, samtidig med at vælgerne alligevel skal stemme om Amsterdam-traktaten.

Jeg vil godt understrege, at Dansk Folkeparti ønsker ikke på nogen måde at skabe et etnisk rent Danmark. Men hvis en sådan folkeafstemning ender med et nej, altså at befolkningen ikke ønsker Danmark omdannet til et multietnisk samfund, mener vi, det er et klart signal til politikerne om at ændre de regler, der gælder for mulighederne for at komme til Danmark og få varigt ophold. Det er helt klart vores udgangspunkt, det er det, vi taler om, bare lige for at sætte tingene på plads.

Mange har spurgt: Kan man overhovedet stemme om et tema som et multietnisk samfund? Jeg anerkender selvfølgelig, at vi kan have nogle forskellige definitioner af det, men lad mig sige, at det åbenbart kan lade sig gøre for nogle at forholde sig til det; al den stund nogle ordførere og også den tidligere indenrigsminister under en forespørgselsdebat her i Folketingssalen markerede, at de mente, at Danmark var et multietnisk samfund.

Vores opfattelse er, at Danmark delvis er et multietnisk samfund – altså at der er dele af landet, specielt i de store bysamfund, hvor befolkningen kan siges at være multietnisk, men at landet som helhed ikke er omdannet til et multietnisk samfund på nuværende tidspunkt. Det er selvfølgelig også derfor, vi mener, det er relevant at forholde sig til spørgsmålet. Men jeg vil gerne sige, at det vigtigste for os er selvfølgelig, at man accepterer, at også udlændingepolitiske spørgsmål kan blive lagt ud til den danske befolkning til en folkeafstemning, og hvis det var det, Folketingets partier ønskede, kunne vi såmænd sagtens gå med til, at vi satte os sammen og prøvede at finde ud af et andet afstemningstema.

Men dér, hvor jeg desværre tror, at skillelinjerne i virkeligheden går, er i selve holdningen til, om man overhovedet tør bringe dele af udlændingepolitikken til folkeafstemning i form af meget konkrete spørgsmål. Man kunne f.eks. tage nogle af de ting, vi har nævnt i bemærkningerne til vort lovforslag. Både inden for asylpolitik, spørgsmålet om indfødsrets erhvervelse, inden for kriminalitetsområdet og med hensyn til de økonomiske konsekvenser af f.eks. ydelser til herboende asylansøgere ville det være muligt at forholde sig til nogle konkrete spørgsmål og remse dem op, hvis det var det, man ville. Men jeg tror som sagt, skillelinjen går

et helt andet sted, og så kan man jo lige så godt sige det rent ud frem for at forholde sig til, at man synes, at selve temaet et multietnisk samfund er svært at forholde sig til. Sig det dog, som det er: Man vil overhovedet ikke have en folkeafstemning om udlændingepolitik.

Jeg vil jeg godt sige, at jeg har meget stor respekt for politikere, som siger, at generelt er det det repræsentative demokrati, der skal fungere, at det er ansvarsforflygtigelse at afholde folkeafstemninger, og at de er modstandere af folkeafstemninger som begreb. Så er det klart, at man også er modstander af en folkeafstemning om udlændingepolitik. Men jeg har svært ved at forstå de politikere, der på den ene side siger, de er tilhængere af flere folkeafstemninger, tilhængere af direkte demokrati, men som på den anden side i øvrigt mener, at udlændingepolitikken sammen med en række andre politiske emner ikke kan bringes til folkeafstemning.

Specielt hvis man har den grundholdning, at det er vælgerne selv, der skal kunne forlange et givet spørgsmål bragt til folkeafstemning, må det da også være vælgerne selv, der skal definere, hvad det er, man ønsker til folkeafstemning. Hvis f.eks. vælgerne siger, at de ønsker et givet spørgsmål til folkeafstemning og samler et antal underskrifter – jeg tror i øvrigt, det er lidt i stil med det, SF har haft i tankerne, når de har arbejdet med dette spørgsmål – skal det repræsentative folkestyre være forpligtet til at bringe temaet til folkeafstemning.

Jeg vil godt spørge hr. Aage Frandsen: Hvem er det, som efter at der er afleveret et ønske om folkeafstemning, skal sidde og vurdere, om temaet er entydigt? Det må da være de vælgere, der ønsker folkeafstemningen; det må da være dem, som kan skaffe det antal underskrifter, som er nødvendigt efter gældende regler – hvis vi altså får indført sådanne regler en dag, og det håber vi – der skal bestemme, om afstemningstemaet er entydigt.

Jeg kan forstå, at SF gerne vil have folkeafstemninger, og man vil endda også gerne have, at det skal ske på vælgerinitiativ, men at man i øvrigt stiller nogle krav, bl.a. at afstemningstemaet skal være entydigt. Men som også hr. Tom Behnke var inde på: Hvornår er det tilfældet, og hvem skal bestemme – og det er det væsentligste – om det er et entydigt afstemningstema? Vi mener, at hvis man lader det være op til vælgerne at bestemme, om de ønsker en folkeaf-

stemning, må det også være vælgerne selv, der skal afgøre det.

Jeg synes altså, at skillelinjerne går på følgende ting: Punkt 1: Ønsker man overhovedet en folkeafstemning om udlændingeloven, uanset om de enkelte spørgsmål er nok så konkrete? Ja eller nej? Punkt 2: Har man det grundlæggende syn, at man slet ikke mener, en folkeafstemning er egnet, er det o.k., for så går man jo aldrig ind for folkeafstemninger. Men er man principielt tilhænger af folkeafstemninger, hvorfor så ikke også om udlændingepolitik?

Med hensyn til at det i øvrigt skal være et entydigt tema, kunne jeg jo spørge hr. Aage Frandsen: Hvad er det, vi stemmer om den 28. maj, når vi skal stemme om Amsterdamtraktaten? Nu bruger jeg megen tid på SF, fordi SF ofte slår til lyd for folkeafstemninger, og jeg har forstået, at SF går ind for en folkeafstemning, uanset om der er tale om suverænitetsafgivelse eller ej i Amsterdamtraktaten. Uanset om vi ifølge grundloven var forpligtet til enten at godkende Amsterdamtraktaten med fem sjettedele flertal herinde, eller der skulle være en folkeafstemning om spørgsmålet, gik SF altså ind for, at der under alle omstændigheder skulle være en folkeafstemning.

Jamen er det et fredens projekt, vi stemmer om? Stemmer vi om at afgive mere suverænitet? Stemmer vi om at overføre magt fra Ministerrådet til Europa-Parlamentet? Alene de diskussioner, der er om Amsterdamtraktaten på nuværende tidspunkt beviser jo, at vi definerer tingene utrolig forskelligt, men alligevel respekterer også SF, at vi – uanset om der er suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand – selvfølgelig skal have en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten. Så de argumenter, der er fremført, holder jo ikke vand, når det kommer til stykket.

Så lige ganske kort til nogle enkelte ordførere: Hr. Holger Graversen fremførte en række citater om tolerance, og en del af de citater, hr. Holger Graversen kom med, er jeg ikke spor uenig i. Det er et kendetegn for den danske befolkning, for den danske kultur, at vi er meget tolerante. Vi er meget imødekommende, vi tager mange af de indtryk, vi modtager, når vi befinder os i udlandet, med hjem efterfølgende. Sådan er det, og det er da kun gavnligt og positivt. Det synes vi i hvert fald, og det er vi jo alle sammen enige om.

Men det, der er afgørende, er selvfølgelig, om indvandringen til Danmark er større end den

naturlige indvandring, som naturligvis altid vil ske til et land som Danmark, nemlig hvis man f.eks. finder sin ægtefælle i udlandet. Så er det jo en naturlig indvandring, når ægtefællen kommer tilbage til Danmark. Det er en naturlig form for indvandring, når nogle tager ophold i Danmark, måske kun i en del af deres liv, for at tage arbejde eller øve forskningsvirksomhed osv.; men der er også en politisk skabt indvandring til Danmark, fordi flygtningestrømmen til Danmark bliver gjort til indvandrere. Der er en helt afgørende forskel på den naturlige ind- og udvandring, som vi selvfølgelig skal have, og som er gavnlig, og den politisk skabte indvandring, som rent faktisk finder sted i dag.

Så vil jeg sige til hr. Henrik Svane, at jeg er overbevist om, at hr. Henrik Svanes mors køkken er et dejligt sted at opholde sig, og jeg er også overbevist om, at hr. Henrik Svane har tilbragt mange timer med at få det ene og det andet ned i maven. Det svar, jeg vil give hr. Henrik Svane – og det er egentlig det samme, som jeg gav hr. Holger Graversen – er, at det er helt naturligt, at vi tager ting fra udlandet ind i vores kultur, når vi tager dem ind på vore egne præmisser. Men netop det er jo noget af det helt afgørende, og det har også noget at gøre med, hvor stort et antal indvandrere, der kommer til Danmark. Hvis antallet bliver for stort, bliver det jo ikke på vore egne præmisser længere, så det afgørende spørgsmål er: Er det på den danske befolknings præmisser, eller bliver vi påduttet noget på grund af en for stor indvandring fra kulturer, som er helt fremmede for den danske? Det er det spørgsmål jeg synes er væsentligt at stille.

Afslutningsvis vil jeg blot sige, at jeg faktisk er overbevist om, at vi kunne afholde en folkeafstemning om spørgsmålet om omdannelse af Danmark til et multietnisk samfund. Vi er overbevist om, at langt hovedparten af befolkningen ikke ville have spor problemer med at forholde sig til det spørgsmål, og jeg tror egentlig også, der er mange ordførere, der inderst inde har den samme grundholdning, altså at de fleste vælgere vil være i stand til det, og at de har en holdning til spørgsmålet. Men jeg forstår selvfølgelig, hvis man frygter, hvad resultatet vil blive, for det er klart, at hvis resultatet vil blive klart negativt for den politik, flertallet herinde har ført gennem de sidste mange år, så måtte det jo føre til en vis selvransagelse hos de partier. Men uanset resultatet af en sådan folkeafstemning tror jeg ikke, de partier vil være i

stand til at foretage den selvransagelse, og derfor kan jeg også godt forstå, at de er bange for en folkeafstemning som den, vi foreslår.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Uanset afgrundsdyb forskel i menneskesynet hos undertegnede og mit parti og hr. Thulesen Dahls menneskesyn og holdninger, har jeg hidtil troet, at hr. Thulesen Dahl havde en vis høvisk tone og en vis parlamentarisk form; men nu må jeg konstatere, at det heller ikke holder mere.

Hr. Thulesen Dahl undslog sig ikke for at sige en lodret usandhed om mig og føre et uforskammet, usandfærdigt angreb imod mig, da han i begyndelsen af sit indlæg påstod, at der er andre steder på kloden, hvor jeg ikke ville gå ind for et multietnisk samfund. Det forekommer mig, at det er en antisemitisk hov, der her fik lov til at stikke frem, og jeg vil gerne opfordre hr. Thulesen Dahl til at oplyse, hvor på jordkloden dette sted eller disse steder forefindes. Jeg kan erklære, at de ikke findes, og det er en uforskammet, som jeg ikke behøver at finde mig i, når en kollega siger til mig, at jeg forsøger at opstille nogle retningslinjer og giver udtryk for nogle holdninger, som skal være gældende i dette land, men som jeg ikke ønsker skal gælde andre steder. Det passer ikke, og det bør dementeres, hvis der overhovedet er skygge af skam tilbage i hr. Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Når man skal diskutere direkte demokrati og indirekte demokrati og i den forbindelse folkeafstemning som middel i det direkte demokrati, er det meget, meget vigtigt at holde sig forskellige forfatningsretlige spørgsmål klart.

Hvis man har et rent repræsentativt demokrati, er det lidt lettere; men under alle omstændigheder er det helt afgørende, at hvis man vil have folkeafstemningsinstituttet udvidet, er folkeafstemningsinstituttet selvfølgelig underlagt grundloven.

I grundloven kan der være opregnet ting, som man ikke kan sende til folkeafstemning, medmindre grundloven ændres, og det er derfor, jeg understreger to ting. Jeg har slet ikke forholdt mig til, om det er udlændings spørgsmål, spørgsmål om menneskerettigheder eller om spørgsmål internationale konventioner. Menneskerettighederne står i grundloven,

internationale konventioner har vi statsforfatningsretligt tilsluttet os, og de har en forfatningsmæssig karakter, som svarer til, at de er grundlovssikrede, så dem kan man ikke sende til folkeafstemning.

Lad mig tage et eksempel: Hvis man skulle følge hr. Thulesen Dahl, måtte det betyde, at man i en kommune f.eks. kunne sige: Vi vil gerne have en folkeafstemning om, hvorvidt vi skal smide alle SF'ere ud af kommunen, for det vil et flertal gerne have, og så sender vi det til folkeafstemning. Men det kan man ikke efter vores opfattelse, for det er i strid med menneskerettighederne, det er i strid med de konventioner, vi har tilsluttet os, det er i strid med grundloven, osv. osv., så det kan man ikke sende til folkeafstemning. Og det er det, der er helt afgørende, når man diskuterer folkeafstemning: Man skal gøre sig klart, at grundloven står over alt andet, medmindre grundloven ændres, og så står den nye grundlov over alt andet. Det er det helt afgørende.

Til spørgsmålet om, hvad vi skal stemme om vedrørende EU: Vi skal stemme om selve traktaten, om Danmark skal sige ja eller nej til den. Spørgsmålet er ikke entydigt, men vi stemmer om traktaten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er da ked af, at jeg nu har mistet den sidste rest af, hvad jeg end måtte have haft hos hr. Arne Melchior, men jeg troede egentlig ikke, jeg kunne tabe mere. Vi har tidligere haft debatter, hvor hr. Arne Melchior har været så vred på mig, at jeg troede, jeg havde tabt al agtelse hos hr. Arne Melchior; men jeg kan forstå, at der var en lille rest tilbage vedrørende parlamentarisk skik, og at den nu også er væk, og det tager jeg selvfølgelig til efterretning.

Det kommer ikke så forbavsende for mig med de angreb, hr. Arne Melchior jo også af og til kommer med; men jeg vil da bare sige, at jeg selvfølgelig har noteret og har fuld respekt for, at hr. Arne Melchiors grundholdning er, at det ville være en fordel, hvis man over hele Jorden, i alle nationer, havde et multietnisk samfund, uanset hvilket land det gælder. Jeg har selvfølgelig taget til efterretning, at det er hr. Arne Melchiors holdninger, og det er jo helt op til hr. Arne Melchior at have dem og kæmpe for dem.

Så vil jeg sige til hr. Aage Frandsen, at selvfølgelig er grundloven udgangspunktet for det, der skal ske, og selvfølgelig ved vi godt, at der

allerede i dag er nogle rammer i grundloven for, hvad man kan sende til folkeafstemning. Det er også klart, at hvis man lavede en lovgivning inden for den nuværende grundlovs rammer om, hvad der kunne sendes til folkeafstemning på vælgerinitiativ, skulle man naturligvis overholde grundloven, for ellers skulle der foretages en grundlovsændring.

Men jeg vil bare bede hr. Aage Frandsen ved denne eller måske ved en anden lejlighed bekræfte, at der selvfølgelig er en mængde ting i den danske udlændingelovgivning, man kunne sende til folkeafstemning uden problemer, samtidig med at man respekterede de internationale konventioner og menneskerettighederne. Man kunne f.eks. sende det spørgsmål til folkeafstemning, om danskerne ønsker, at man skal have opholdt sig i Danmark i 7 år, som tilfældet er i dag, eller måske i 10 eller 12 år, før man kan søge om dansk indfødsret. Det ville ikke være i strid med nogen konventioner eller i strid med menneskerettighederne at sætte en grænse, som man f.eks. har i Tyskland med 10 års ophold, inden man kan søge. Det kunne den danske befolkning da godt vedtage.

Mit spørgsmål til hr. Aage Frandsen er egentlig kun: Hvis det nu var sådan, at man på vælgerinitiativ kunne få en folkeafstemning om et givet emne – jeg kan ikke helt finde ud af, om det kun er på lokalt plan, man vil have det, eller også på landsplan, men hvis det nu var på landsplan: Er det så ikke rigtigt, at når der er samlet det antal underskrifter, der skal til, er det vælgerne, der skal bestemme emnet – også inden for udlændingelovgivningen, hvis man altså tager de to forbehold, hr. Aage Frandsen har nævnt, in mente?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Vi er tilhængere af den nuværende bestemmelse i grundloven om, at et mindretal i Folketinget kan begære sager til folkeafstemning – ikke fordi vi egentlig synes, det er den rigtigste måde, at et mindretal kan sende ting til folkeafstemning, men det er fastsat i grundloven, og vi synes egentlig også, det har fungeret udmærket.

Det, vi primært er tilhængere af, er folkeafstemning på lokalt plan. Det har vi fremsat forslag om herinde i Folketinget, så i vores grundlovsforslag lægger vi op til, at det er noget, man skal overveje nøje. Vi siger ikke, at vi med det

samme er klar til at sige ja til det, men vi mener, man grundlæggende skal overveje det nøje.

Det er også klart, at vi har taget nogle enkelte forbehold, men ellers er der frit slag, og det vil sige, at det kan også være ting, der vedrører udlændingepolitikken – altså på samme måde, som der er nævnt ting i den nuværende grundlov, som en tredjedel af Folketinget kan sende til folkeafstemning, og som vedrører udlændingeforhold, lige så vel som noget, der vedrører indfødte danskeres forhold. Sådan er det. Vi har tidligere haft folkeafstemninger i henhold til den nuværende paragraf, og sådan vil det også være i fremtiden, så udlændings spørgsmål er ikke totalt udelukket, ligesom forhold i Århus eller forhold i København heller ikke er udelukket.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 31:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af grundskyld for erhvervsejendomme m.fl.
Af Niels Højland (FP) m.fl.
(Fremsat 23/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet går ud på, at regeringen skal fremsætte lovforslag om at ophæve grundskylden for erhvervsejendomme.

Som det nævnes i bemærkningerne, har Fremskridtspartiet selv tidligere fremsat lovforslag

med dette indhold. Senest var der tale om lovforslag nr. L 84, som blev fremsat i november 1994 og tredjebehandlet i Folketinget i maj 1995. Resultatet blev, at lovforslaget blev forkastet, og jeg vil derfor nøjes med kort at henvise til, hvad der blev fremført fra regeringens side i forbindelse med det tidligere lovforslag fra Fremskridtspartiet:

Regeringen har en positiv holdning til erhvervslivet, og det mener jeg vi har vist i praksis i den udvikling, der har været, siden den nuværende regering kom til for snart 5 år siden. Men det er stadig regeringens opfattelse, at de ændringer, som beslutningsforslaget lægger op til, ikke vil være et velegnet instrument i skattepolitikken, og jeg må derfor på regeringens vegne afvise det foreliggende beslutningsforslag.

Jørn Pedersen (S):

Det kan være svært at tage Fremskridtspartiets beslutningsforslag helt alvorligt af flere grunde. Det går faktisk ud på, at man skal afskaffe ejendomsskatterne fra den 1. januar 1998, og det er mig bekendt en dato, vi har passeret. Det virker også lidt underligt, når jeg læser beslutningsforslaget igennem, at det er fremsat den 23. oktober 1997, altså på et tidspunkt, hvor amter og kommuner rent faktisk har lagt budgetterne for 1998.

Jeg tror, det viser en del om seriøsiteten i forslaget, at tidspunktet mildest talt ikke er særlig velvalgt. Jeg ved ikke, om Fremskridtspartiet har forestillet sig, hvis nu Folketinget – mod min forventning – skulle vedtage dette beslutningsforslag, hvordan det skulle udføres i praksis; om man skulle til at lave nogle ting med tilbagevirkende kraft.

Jeg vil også godt have lov at sige, at set med socialdemokratiske øjne er det dybt økonomisk uansvarligt. Mere præcist mener jeg ikke det kan siges. I bemærkningerne gøres der opmærksom på, at de 14 amtskommuner ville miste omkring 3,3 mia. kr. som følge af forslag. Københavns og Frederiksberg Kommuner er, måske af gode grunde, ikke medtaget, plus at kommunernes provenu heller ikke er medtaget. Jeg synes, det er en flothed uden lige at sige til amterne og kommunerne, at nu mister de altså et så stort skatteprovener, uden at der er luftet én tanke om, hvad de skal gøre i stedet for. Der er nogle luftige forklaringer om, at når erhvervslivet får det bedre, kommer der flere i